

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/87/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616010437
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1616010437.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a sudcov JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného T. C. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/58/2016 zo dňa 10.apríla 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.06.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného T. C., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/58/2016 zo dňa 10.04.2019 bol obžalovaný T. C., uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojich dcér I. X., narodenej XX.XX.XXXX a T. X., narodenej XX.XX.XXXX, obe trvale bytom P. I. XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Malacky spisová značka 8P/151/2010 zo dňa 28.05.2013, právoplatným dňa 12.06.2013, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry I. vo výške 100 eur a dcéry T. vo výške 100,-Eur, a to vždy mesačne do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky oprávnených detí J. P., rod. X., narodenej XX.XX.XXXX, trvale bytom P. I. XXX, počnúc dňom 01.01.2010, si túto povinnosť obvinený neplní od 23.05.2015 až do 03.04.2017, s výnimkou úhrad výživného, pozostávajúcich konkrétne z úhrady odoslanej T. C. dňa 10.02.2016 vo výške 71,02 Eur, úhrady prevzatej J. P. dňa 05.10.2016 vo výške 65,05 Eur, z úhrad odoslaných T. C. dňa 03.11.2016 vo výške 90,45 Eur, dňa 13.12.2016 vo výške 97,41 Eur, dňa 04.07.2017 vo výške 171,65 Eur, dňa 18.10.2017 vo výške 101,25 Eur, dňa 21.12.2017 vo výške 137,36 Eur, dňa 04.04.2018 vo výške 73,98 Eur, dňa 31.05.2018 vo výške 72,53 Eur, dňa 03.07.2018 vo výške 71,77 Eur, dňa 19.03.2019 vo výške 55,57 Eur a ďalších neidentifikovaných, avšak J. P. potvrdených úhrad spolu vo výške 1.150 Eur poukázaných do rúk J. P., v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh vo výške 3.328,06 Eur, pričom v rozhodnom období v Českej republike, kde sa zdržiava, nepoberal dávky sociálnej podpory ani hmotnej núdze, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dôchodok a peniaze na živobytie si zabezpečoval brigádnickou prácou, navyše tak konal aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky spisová značka 2T/91/2014 zo dňa 10.02.2015, právoplatným dňa 02.06.2015, odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, so skúšobnou dobou v trvaní dva roky, pričom trestný rozkaz mu bol doručený dňa 22.05.2015.

Za to mu bol podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona ho súd prvého stupňa na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Trestného poriadku odvolanie obžalovaný, ktoré stručne odôvodnil na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku tým, že ak ho súd zavrie, oprávnená osoba neuvidí ani euro. Iný dôvod odvolania bezprostredne po vyhlásení rozsudku neuviedol. Podaním doručeným Okresnému súdu Malacky dňa 02.09.2019 obžalovaný uviedol, že po starostlivom zvážení svojej situácie dospel k záveru, že brigáda by mohla byť riešením jeho problému a bez váhania si ju začal hľadať. Prílohou jeho podania je aj kópia dohody o vykonaní práce. V záujme všeobecného dobra pre svoje deti sa bude snažiť svoje záväzky riadne plniť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby konajúci súd vydal rozhodnutie o znížení výživnom na maloleté dcéry tak, že má spolu na obe deti platiť 150 Eur mesačne s podmienkou, že ďalších 50 Eur mesačne bude splátka dlžnej čiastky za obdobie od 23.05.2015 do 03.04.2017.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný navrhol, aby dostal šancu byť na slobode a platiť výživné. Teraz keď sa konečne zamestnal a postavil sa na vlastné nohy, by chcel túto situáciu riešiť. Nedokáže však zaplatiť všetko v takej krátkej lehote, ako mu bolo určené. Pokiaľ ide o predchádzajúce dlhy na výživnom a aktuálny stav pri plnení výživného, je pravdou, že dlh, ktorý mal v prvom konaní na Okresnom súde Malacky ešte nezaplatil. Výživné v súčasnej dobe riadne neplatí, nakoľko nemá z čoho. Mal problémy so zamestnaním, iba sem tam niečo poslal, približne 2000 až 4000 českých korún. Odvolaciemu súdu zároveň predložil aktuálnu pracovnú zmluvu, ktorú uzavrel so spoločnosťou Man Power Group, s.r.o. Zmluva je uzavretá s tým, že prácu začal vykonávať v decembri 2019. Aktuálne je už po skúšobnej dobe a zarába približne 17.000 až 18.000 CZK v hrubom. Býva v Jičíně v podnájme, vyživovaciu povinnosť má aktuálne iba na tieto dve dcéry, avšak aktuálna partnerka je tehotná, preto bude mať približne o osem mesiacov ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Aktuálne, keď sa už všetko dalo do normálu a môže riadne pracovať, si bude plniť svoj dlh, ako aj dlhy z minulého obdobia.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry vyjadrila názor, že obžalovaný už dostal viacero šancí, ktoré však nespĺnili očakávania. Čiastka 1.500,-Eur uhradená za celé obdobie je veľmi málo z toho, čo deťom dlhuje. Teraz, keď sa dá predpokladať ďalšia vyživovacia povinnosť, je veľmi pravdepodobné, že zaplatenie výživného na dcéry bude ešte viac otázne a ťažko realizovateľné.

Oprávnená osoba - matka maloletých detí potvrdila, že to čo uviedol obžalovaný ohľadom dlhu na výživnom v predchádzajúcom konaní, je pravda. V rámci ďalšieho prebiehajúceho konania prišli nejaké čiastkové platby, ktoré spolu dosahujú výšku asi 1.500,- Eur. V tomto období obžalovaný riadne výživné neplatí a naposledy jej prišli peniaze niekedy na začiatku minulého roku.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadal len za predpokladu, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 19 Tr. poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Plnením revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré súd potreboval aj pre svoje rozhodnutie. Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, tieto zákonným spôsobom vyhodnotil a následne dospel k správny záverom tak v otázke viny, ako aj v otázke právnej kvalifikácie. Dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu tak, aby umožnilo súdu prvého stupňa prijať jednoznačné závery. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám stanoveným v § 168 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko okresný súd v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Obžalovaný je na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky zo dňa 02.11.2016 stíhaný pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v citovanej obžalobe.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že súd prvého stupňa vydal dňa 24.11.2016 vo veci trestný rozkaz, ktorým obžalovaného uznal vinným zo žalovaného prečinu a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, pričom na výkon trestu odňatia slobody ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Proti tomuto trestnému rozkazu podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor, preto bolo vo veci nariadené hlavné pojednávanie.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dňa 03.04.2017 hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného v súlade s § 252 ods. 2 Trestného poriadku. Na hlavnom pojednávaní vypočul svedkyňu J. P., rodenú X., a prečítal listinné dôkazy.

Následne súd prvého stupňa vydal vo veci v poradí prvý odsudzujúci rozsudok zo dňa 03.04.2017, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe Okresnej prokuratúry Malacky, 1Pv 179/16. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave dňa 17.04.2018 uznesením sp. zn 3To/12/2018. Týmto uznesením bol rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b, c) Trestného poriadku zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Podstatnými dôvodmi zrušenia prvostupňového rozhodnutia bolo nedostatočné vymedzenie skutkovej vety, najmä pokiaľ ide o obdobie páchania žalovaného prečinu a ustálenie výšky dlhu na výživnom s odkazom na princípy uvedené v § 122 ods. 13 Trestného zákona. Nedostatky boli zistené aj pokiaľ ide o nesúlad výrokovvej časti rozsudku s jeho odôvodnením, súdu prvého stupňa bolo tiež vytýkané, že sa nedostatočne zaoberal predbežnou otázkou, konkrétne v akom rozsahu bol obžalovaný v rozhodnom období schopný plniť svoj zákonnú vyživovaciu povinnosť.

Po vrátení veci súdu prvého stupňa súd opätovne nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom vypočul obžalovaného s cieľom zistiť aktuálne skutočnosti ohľadom platenia dlžného výživného, ako aj okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pri posúdení možností a schopností obžalovaného plniť jeho zákonnú vyživovaciu povinnosť.

Po tom, čo došlo ku zmene zákonného sudcu na okresnom súde bol vyžiadaný súhlas s touto zmenou od obžalovaného, pričom tento sa jednoznačne vyjadril, že súhlasí so zmenou v osobe samosudcu.

Obžalovaný T. C. v prípravnom konaní a tiež v konaní pred súdom vypovedal, že si je vedomý toho, že je stíhaný pre neplatenie výživného na dcéry I. a T.. Na obe má určenú výšku výživného 100,- Eur. Po zrušení predchádzajúceho rozsudku okresného súdu vyjadril nesúhlas s čiastkou 4.342,- Eur. Predložil súdu bankové príkazy na prevod v období, ktoré je uvedené v rozsudku. Podľa jeho názoru ku dňu hlavného pojednávania je dlžný maximálne do 1.000,-Eur. Nie je pravda, ako uvádza bývalá partnerka, že zaplatil len 458,-Eur. V Českej republike je nezamestnaný a nepoberá žiadnu

podporu, keďže na tú nemá nárok. Nechcel sa trvalo zamestnať z dôvodu, že má veľa pôžičiek a idú po ňom exekútori. Rieši to tak, že pracuje na dohodu, brigáduje, pričom v priemere mesačne zarobí 12.000,-CZK. Okrem týchto dvoch dcér nemá inú vyživovaciu povinnosť ani v Českej republike, ani na Slovensku. V čase konania pred súdom robil brigádne na diaľnici pri oprave zvodidiel. Predtým brigádoval v reštaurácii. Jeho mesačné náklady vychádzajú cca 8.000,-CZK. To znamená, že na výživné mu zostáva 4.000,-CZK a to nie je každý mesiac, závisí to od toho, koľko má odpracovaných dní. Neskôr pracoval v oblasti kuchárstva, gastronómie, v reštauráciách, príjem mal v tomto období cca 10.000,-CZK mesačne. Pracoval zväčša formou brigád, nakoľko nemal občiansky preukaz, ktorý si nemohol vybaviť kvôli tomu, že nemal peniaze na cestu na Slovensko, kde by si ho vybavil. Na Slovensku pred tým pracoval v Lozorne, v priemyselnom parku a to bolo v období rokov 2005 - 2007, neskôr ešte roznášal noviny - asi 3 mesiace pred odchodom do Česka. Pracovný pomer v Lozorne bol skončený rozhodnutím obžalovaného. Zdravotný stav mu nebráni a ani v minulosti nebránil vykonávaniu práce. V inkriminovanom období vyživovaciu povinnosť plnil tak, ako mohol, pričom doklady o čiastočných úhradách výživného predložil súdu.

V súčasnosti žije s priateľkou v 2-izbovom nájomnom byte, za ktorý spoločne platia cca 10.000,-CZK mesačne, plus energie, plus nejaké peniaze potrebuje na jedlo a navyše má aj nejaké dlhy u kamarátov, ktorí za neho posielali výživné. Opätovne poukázal na jeho doklady o platbách, z ktorých vyplýva, že oprávnenej osobe zaslal: dňa 10. februára 2016 sumu 71,02 eur, dňa 03. novembra 2016 sumu 90,45 eur, dňa 13. decembra 2016 sumu 97,41 eur, dňa 04. júla 2017 sumu 171,65 eur, dňa 18. októbra 2017 sumu 101,25 eur, 21. decembra 2017 sumu 137,36 eur, dňa 04. apríla 2018 sumu 73,98 eur, dňa 31. mája 2018 sumu 72,53 eur, dňa 03. júla 2018 sumu 71,77 eur, dňa 19. marca 2019 sumu 55,57 eur, celkovo teda 942,99 eur. Myslí si, že uhradil nejaké sumy aj navyše, ale doklady o nich nemá, možno sa stratili pri sťahovaní.

Svedkyňa J. P. konštatovala, že obžalovaný výživné platil tak, ako sa mu chcelo, platil ho cez Western Union. Obžalovaným predložené doklady sú v podstate správne. Platby jej spravidla prišli, iba s dvomi platbami bol problém, pretože jej ich na pošte nechceli vyplatiť. Podľa jej vedomostí a výpočtov jej obžalovaný za inkriminované obdobie uhradil spolu okolo 1.000,-Eur, maximálne do výšky 1.150,-Eur, takže hoci aj nedisponuje všetkými dokladmi do výšky 1.150,-Eur, túto sumu výživného považuje od obžalovaného za uhradenú. Avšak z tejto celkovej sumy, čo poslal, ona nevie, či to bolo v rámci zameškaného výživného, alebo bežného výživného. Obžalovaný s deťmi v kontakte nie je vôbec, nemá žiadny záujem, jeho záujem prestal asi po pol roku, keď odišiel do Česka, to znamená, že I. mala asi 2 roky a T. asi rok. J. ho ani nepoznajú. Deťom nepomáha ani inak, nič im nekupuje, neposiela im ani žiadne darčeky. Náklady na obe deti ju vychádzajú zhruba na 400,- až 500,- Eur mesačne, v čom sú zahrnuté výdavky na bývanie, školu, jedlo, oblečenie, koničky, chodia na súťaže. V súčasnosti žije s manželom a je zamestnaná asi štvrt' roka s príjmom cca 500,- až 700,- eur. V čase, ktorý je vymedzený skutkovou vetou disponovala príjmom cca 300,- až 400,- eur mesačne, chodila aj na brigády, pomáhala jej babka. Svedkyňa nemala informácie o výške príjmu obžalovaného, ani keď pracoval v Lozorne, on jej to nepovedal, staral sa sám o seba. Obžalovaný jej peniaze naposledy poslal v júli alebo auguste 2018 a ešte v marci 2019 - cca 54,- až 55,-Eur. Ona platila aj exekútora, ktorý vymáhal výživné, ale nič nevymohol. Náhradné výživné nepoberala, nakoľko nespĺňala podmienky.

Svedkyňa založila do spisu potvrdenia o platbách výživného prostredníctvom Western Union, ktorými disponuje, ide o platby: dňa 10. februára 2016 suma 71,02 eur, dňa 05. októbra 2016 suma 65,05 eur, dňa 04. novembra 2016 suma 90,45 eur, dňa 15. decembra 2016 suma 97,41 eur, dňa 22. decembra 2017 suma 137,36 eur, dňa 04. júla 2018 suma 71,77 eur a potvrdila tiež, že v marci 2019 jej zaslal obžalovaný 55,57 eur, spolu z týchto dokladov teda vyplýva suma 588,63 eur, avšak konštatuje, že od niekoľkých platieb nemá potvrdenia, pričom platí to čo povedala, že obžalovaný jej spolu zaslal sumu maximálne 1.150,- eur.

Z rodných listov vyplýva, že I. X., nar. XX. februára XXXX a T. X., nar. XX. augusta XXXX, sú dcérami obžalovaného T. C..

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 28.05.2013, sp. zn. 8P/151/2010 boli dcéry I. a T. X. zverené do osobnej starostlivosti matky J. X., s tým, že otec T. C. je povinný prispievať na výživu každej z dcér sumou po 100,- eur mesačne a to vždy do 15 dňa v mesiaci k rukám matky.

Z dôvodu neplnenia vyživovacej povinnosti bol obžalovaný v minulosti odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/91/2014 zo dňa 10.02.2015 pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere jeden rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní dva roky. Súčasne bola obžalovanému uložená povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe dlžné výživné.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/91/2014 je možné zistiť, že obžalovaný uloženú povinnosť nespĺnil a dlh na výživnom v predchádzajúcom trestnom konaní nezaplatil, čím je potvrdená výpoveď svedkyne J. P..

Po vyhodnotení získaných dôkazov dospel okresný súd k záveru, s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd, že obžalovaný T. C. si svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči maloletým dcéram I. X. a T. X. riadne neplnil. Po tom, čo bolo súdom prvého stupňa napravené pochybenie a bolo správne ustálené obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti od 23.05.2015 do 03.04.2017, teda do dňa kedy bol vyhlásený v poradí prvý odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa v tomto konaní. Začiatok neplnenia vyživovacej povinnosti bol stanovený po zohľadnení údajov, ktoré vyplývajú z výpovede matky maloletých detí a korešponduje zároveň s údajmi, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisového materiálu Okresného súdu Malacky 2T/91/2014. Trestný rozkaz vydaný v tejto veci bol obžalovanému doručený dňa 22.05.2015, pričom je zrejmé, že obžalovaný sústavne, tak v období pred jeho prevzatím, ako aj po doručení tohto rozhodnutia si svoju vyživovaciu povinnosť riadne neplnil. Výsledná suma, ktorú obžalovaný na výživnom matke maloletých detí J. P. dlhuje bol určená súčtom predpísaných mesačných platieb na každé dieťa v období, ktoré je v skutku vymedzené s tým, že z celkovej sumy predpísaného výživného boli odrátané platby, ktoré obžalovaný preukázateľne matke maloletých detí zaslal a zároveň platby, ktoré svedkyňa potvrdzuje ako prevzaté aj napriek tomu, že nedisponuje dokladmi o ich prijatí, avšak nespochybňuje, že výživné bolo čiastočne uhrádzané. Z celkovej čiastky 4.400 Eur (mesiace jún 2015 až marec 2017) bola odpočítaná čiastka 1.150 Eur, ktorú obžalovaný uhradil.

Po preskúmaní veci na podklade odvolania podaného obžalovaným nevznikli ani podľa názoru odvolacieho súdu žiadne pochybnosti o naplnení obligatórnych znakov skutkovej podstaty žalovaného prečinu. Obžalovaný v priebehu celého konania nevzniesol zásadné výhrady voči existencii vyživovacej povinnosti na svoje maloleté deti. Bránil sa počas celého konania tým, že nemal možnosť nájsť si zamestnanie s platom, z ktorého by dokázal platiť výživné v sume, ktorá bola súdom určená. Túto považuje za vysokú, nespochybňuje však svoju zákonnú povinnosť prispievať na výživu svojich detí. Čo sa týka čiastočných úhrad výživného, k celkovej výške sa obžalovaný vyjadruje len orientačne s tým, že nemá presný prehľad o jednotlivých platbách, ale v konečnom dôsledku nespochybňuje tvrdenia svedkyne J. P., ktorá pri stanovení výšky zaplateného výživného predložila potrebné doklady a navyiac priznala aj ďalšie platby, ku ktorým nevedela predložiť potrebné doklady.

Okrem vyššie uvedených skutočností bolo dokazovaním na súde prvého stupňa spoľahlivo preukázané tiež to, že obžalovaný už bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, konkrétne rozhodnutím Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/91/2014 zo dňa 10.02.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 02.06.2015.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď uznal obžalovaného T. C. za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zákona. S týmto záverom okresného súdu sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd. Okrajovo odvolací súd uvádza, že doba páchania trestného činu, takmer dva roky, spĺňa kvalifikačné predpoklady aj v zmysle § 207 ods. 3 písm. b/ Tr. zákona s použitím § 138 písm. b/ Tr. zákona (spáchanie činu závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas). Pri absencii odvolania podaného v neprospech obžalovaného však nebolo možné tento nedostatok napraviť.

Osoba, ktorá má zákonnú povinnosť vyživovať iného, musí využiť všetky možnosti na to, aby si túto povinnosť v reálne možnej výške splnila, bez ohľadu na to, že jej momentálna výška príjmu nepostačuje na splnenie povinnosti v takom rozsahu, z akého sa vychádzalo pri určení výšky jeho vyživovacej povinnosti. Skutočnosť, že obžalovaný sa v období vymedzenom skutkovou vetou prevažne zamestnával iba krátkodobo formou brigád a nemal dostatočný príjem, sama osebe nemá vplyv na existenciu jeho vyživovacej povinnosti voči dieťaťu podľa Zákona o rodine, a preto ho nezbavuje trestnej zodpovednosti za neplnenie vyživovacej povinnosti v zmysle § 207 Trestného zákona. Obžalovaný si bol podľa všetkých dostupných dôkazov vedomý, že je zaviazaný platiť výživné na svoje maloleté deti po 100,- Eur mesačne, pričom sa bez toho, aby mu bránili akékoľvek zdravotné, či iné dôvody, nepokúšal nájsť si zamestnanie s výškou príjmu, ktorý pokryje jeho zákonné povinnosti a zároveň bude dostatočným aj pre úhradu všetkých jeho nákladov na živobytie. Postoj obžalovaného k plneniu vyživovacej povinnosti je evidentný aj z jeho vlastných vyjadrení, ktoré uviedol v rámci svojej výpovede

na súde prvého stupňa, keď na jednej strane vysvetľuje, že pracoval väčšinou ako brigádnik, pretože nemal občiansky preukaz a kvôli nedostatku peňazí si ho nemohol ísť na Slovensko vybaviť a vzápätí uvádza, že bez občianskeho preukazu niekoľko rokov bez problémov fungoval a na nič ho nepotreboval. Napriek tomu, že je vyučený v odbore lesník, túto prácu nevykonával, pretože ho nebavila. Jeho krátkodobé zamestnania boli v rôznych sférach, napr. v gastronómii, či v iných službách, pričom hrubý príjem odhadol obžalovaný asi na 15.000,-CZK mesačne. Týmto ľahkovážnym a absolútne nezodpovedným prístupom vystavil svoje deti nepriaznivým dôsledkom, s ktorými je nedostatok finančných prostriedkov potrebných na ich výživu nepochybne spojený a celú zodpovednosť prenechal na matke svojich detí. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, reagujúc pritom na dôvod odvolania obžalovaného, že výška výživného 100,-Eur na deti vo veku sedem a šesť rokov je skôr minimálna a pri zohľadnení osobných pomerov obžalovaného a jeho predpokladoch nájsť si riadne stabilné zamestnanie, nie sú vôbec opodstatnené úvahy o tom, že by táto výška bola neprimeraná.

Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia je namieste zdieľať názor okresného súdu, že konanie obžalovaného T. C. je konaním úmyselným v zmysle § 15 písm. b/ Tr. zákona, čomu nasvedčuje predovšetkým ľahkovážny prístup a uzrozumenie s následkom, keďže obžalovaný nepočítal so žiadnou konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla zabrániť následku, ktorý si predstavoval ako možný.

Súd prvého stupňa nepochybil pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zákona). Skúmal zároveň, či sú u obžalovaného dané poľahčujúce a priťažujúce okolnosti v zmysle §§ 36, 37 Tr. zákona. Súd správne konštatoval, že v prípade obžalovaného T. C. neboli zistené žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Takisto správne súd prvého stupňa uviedol, že na odsúdenie Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/91/2014 nie je možné prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zákona, nakoľko v tomto prípade ide o okolnosť, ktorá sa zohľadňuje ako zákonný znak kvalifikovanej skutkovej podstaty.

Pri neexistencii priznanej poľahčujúcej ani priťažujúcej okolnosti bol súdom prvého stupňa konštatovaný vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, čím nedošlo k žiadnej úprave zákonnej trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona. Obžalovanému bolo teda možné ukladať trest v rozpätí od jedného roku do piatich rokov. Vychádzajúc z prvostupňového rozsudku, súd zvolil minimálnu možnú výmeru, keďže bol trest uložený vo výmere jeden rok a z uvedeného dôvodu nie je možné voči takémuto trestu nič namietat'. Pokiaľ ide o úvahy o spôsobe výkonu tohto trestu, krajský súd plne akceptuje dôvody, o ktoré prvostupňový súd primárne opiera svoje rozhodnutie uložiť tento trest ako trest nepodmienečný. Bez akýchkoľvek výhrad je možné akceptovať argument, že obžalovaný v rámci skúšobnej doby podmieneného odsúdenia z predchádzajúceho odsúdenia za identickú trestnú činnosť naďalej pokračoval v neplnení svojej vyživovacej povinnosti, namiesto toho, aby vyvinul väčšie úsilie a prejavil úprimnú snahu zmeniť stav, ktorý dlhodobo udržiaval, keďže si od vydania rozhodnutia v civilnom konaní svoju vyživovaciu voči maloletým deťom riadne neplnil. Od času, keď obžalovaný opustil územie SR a zdržuje sa v Českej republike je jeho snaha nájsť si stabilné zamestnanie viac v rovine verbálnych deklarácií a vyhlásení, ako reálnych krokov smerujúcich k tomu, aby sa riadne usadil, vybavil si osobné doklady a našiel si stabilné zamestnanie, ktorým si zabezpečí príjem pokrývajúci všetky jeho náklady, a z ktorého bude môcť platiť podľa názoru odvolacieho súdu skôr „symbolickú“ výšku výživného na svoje maloleté deti.

Odvolací súd zastáva názor, že obžalovaný už v predchádzajúcom období dostal viacero šancí v podobe trestov výchovných, nespojených s odňatím slobody, napriek tomu jeho prístup k životu a plneniu si elementárnych povinností vyznieva skôr nezodpovedne a ľahkovážne a je zrejmé, že predchádzajúce opatrenia boli u neho nedostatočným a neefektívnym zásahom.

Rovnako v súlade so zákonom je aj rozhodnutie o zaradení obžalovaného pre výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody uloženého za úmyselný trestný čin.

Krajský súd sa s rozhodnutím súdu prvého stupňa plne stotožňuje a toto rozhodnutie si v celom rozsahu osvojuje.

Nakoľko neboli zistené žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, krajský súd rozhodol o odvolaní obžalovaného T. C. tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.